

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/394/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212219805
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212219805.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: M. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom F. M. XXX, zastúpený ustanoveným opatrovníkom: M. D. st., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, F. M., o zaplatenie 1.878,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11. júla 2013, č.k. 7C/419/2012-52, t a k t o

rozhodol:

Odvolačí súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 1.878,60 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.562,77 eur od 11.11.2009 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok 112,50 eur a na účet právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia v sume 213,52 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 497 Obchodného zákonníka, keď mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá úverová zmluva. Z obsahu zmluvy, ako aj z pripojeného výpisu z obchodného registra právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že pri uzavretí zmluvy konal v rámci svojho predmetu podnikania. Žalovaný uzavrel zmluvu ako fyzická osoba občan pre svoje súkromné účely. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa obsahu zmluvy a pripojených všeobecných obchodných podmienok sa dá posúdiť, že ide o tzv. typovú zmluvu, vyhotovenú pre širší neurčený okruh spotrebiteľov s minimálnou možnosťou zasiahnuť do obsahu podmienok zmluvy a tak podstatným spôsobom ovplyvniť obsah zmluvy. Súd po preskúmaní obsahu a predmetu zmluvy, ako aj postavenia účastníkov zmluvy dospel k záveru, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou je potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský, a to zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny vzťah preto nie je možné posúdiť podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje zmluvu o úvere. Pokiaľ sa týka náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva má všetky tie náležitosti, ktoré podľa ust. § 4 ods. 2 a 3 zák. o spotrebiteľskom úvere má mať, aby mohla byť považovaná za úver s poplatkami a úrokmi. Preto žalobca má právo požadovať za úver dohodnuté úroky a poplatky. Znamená to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi nielen poskytnutú výšku úveru, ale aj úroky z úveru a dohodnuté poplatky. Súd mal za preukázané, že úver bol poskytnutý, žalovaný ho čerpal. Žalovaný sa zaviazal uhradiť úver v mesačných splátkach po 27,55 eur (830,-Sk). Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, do dnešného dňa zaplatil len časť dlžnej sumy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.878,60 eur. O náhrade trov

konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom ustanoveného opatrovníka, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že medzi účastníkmi išlo o vzťah spotrebiteľský, pričom s povahou vzťahu sa súd napriek rozsiahlej citácii právnej úpravy v napadnutom rozhodnutí riadne a dostatočne nevysporiadal. Poukázal na nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia, z ktorého nevyplýva, koľko z úveru žalovaný splatil a ako a kedy mu vznikol dlh v takej výške, v akej si uplatnil žalobný návrh žalobca. Z rozhodnutia tiež nevyplýva ani to, prečo a za akých právnych dôvodov súd priznal celú žalovanú čiastku. Mal za to, že nebol súdom zistený dostatočne skutkový stav veci, keďže súd nepreskúmal, z čoho pozostáva suma v odôvodnení rozsudku uvedená ako istina - 1.562,77 eur. Podľa jeho názoru nie je možné, aby žalobou označená istina predstavovala z úveru poskytnutého vo výške 896,26 eur skoro dvojnásobok úverovej istiny. Po poskytnutí úveru sa istina úveru postupne splátkami dlžníka môže len znižovať, ale nie je nijako dôvodné jej zvýšenie. Taktiež prvostupňový súd nepreskúmal, či úroky z omeškania vo výške 315,83 eur si žalobca uplatnil v súlade s právnou úpravou súvisiacou s ochranou spotrebiteľa.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím a ponechal rozhodnutie o odvolaní žalovaného na úvahe súdu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7C/419/2012 je zaplataenie sumy 1.878,60 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 1.878,60 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.562,77 eur od 11.11.2009 do zaplataenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok 112,50 eur a na účet právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia v sume 213,52 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnoti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku a v zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. primerane i uznesenia, súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p. a účastníkovi konania musia dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných, samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“ Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia - musí byť teda preskúmateľné.

Porovnávajúc všeobecné a nekonkrétne odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie citovaným ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a jeho uvedeným výkladom je zřejmé, že prvostupňový súd sa danými kritériami neriadil, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ust. § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 129 ods. 1 O.s.p., dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Vo všeobecnosti platí, že ak zákon upravuje spôsob vykonania dôkazu, jeho vykonanie je možné iba spôsobom v zákone upraveným. Ak sa tak nestane, nemožno považovať vykonanie dôkazu za uskutočnené, čoho dôsledkom bude, že na dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom nie je možné prihliadať. To platí aj pre vykonanie dôkazu listinou. Zákon stanovuje, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že súd zisťuje tvrdené a preukazované skutočnosti z listín tak, že sa s nimi oboznámi a výsledok tohto postupu uvedie v odôvodnení rozsudku alebo iného konečného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Spôsob vykonania dôkazu listinou musí vyplývať zo zápisnice o pojednávaní. V zápisnici o pojednávaní musí byť uvedené presné označenie listiny, ktorá bola prečítaná, resp. jej časť. Vykonanie dôkazu oboznámením sa s celým súdnym spisom, resp. iným spisom nie je správne, pretože nemožno preskúmať, ktoré konkrétne dôkazné prostriedky zo spisu boli použité (R 22/1979).

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na jedinom pojednávaní, na ktoré sa účastníci nedostavili, pričom z obsahu zápisnice z predmetného pojednávania vyplýva, že po zistení neprítomnosti účastníkov konania, ktorí mali predvolania vykázané, prvostupňový súd oboznámil doterajšie výsledky priebehu konania, uviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov považuje za zhodné a ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a že súd vykonal všetky doteraz navrhnuté dôkazy, pričom následne bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bolo dokazovanie za skončené a ihneď pristúpil k vyhláseniu rozsudku. Súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie, a to tak výsluchom účastníkov (čo ani nebolo možné, nakoľko sa účastníci konania nedostavili) a ani oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi v zmysle § 129 ods. 1 O.s.p.. Nie je potom zrejmé, na základe prvostupňový súd dospel k svojim skutkovým zisteniam, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, keď v konaní žiadne dôkazy vykonané neboli.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Po vrátení veci súd prvého stupňa vec opätovne prejedná, v potrebnom rozsahu vykoná dokazovanie a vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne tak o náhrade trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.